Events: sceptici en believers

Moet je als land, regio of stad nu wel of juist niet investeren in het aantrekken en organiseren van internationale sportevenementen? Of dat investeren nu rechtstreeks (met subsidie, het potje voor stadsmarketing ...) of onrechtstreeks (accommodatie, politie, verkeersinfrastructuur) gebeurt, het is en blijft overheidsgeld en komt dus uit de zak van de belastingbetaler. De democratische verantwoording daarvan speelt steeds feller in de internationale sportmanagementmedia.

Na de recente Olympische Spelen kregen de alsmaar talrijker wordende sceptici nog meer koren op de molen: karrenvrachten geld die beter naar onderwijs, armoedebestrijding en volksgezondheid zouden zijn gegaan, mensenrechten, witte olifanten, kostenoverschrijdingen, corruptie en andere ongein. Believers daarentegen schermen met een moeilijk te becijferen maar wel zeker terugverdieneffect, een prachtig platform voor sociale binding nu kerk en buurtcafé steeds meer worden verdrongen, het aanzwengelen van de lokale breedtesport, mediaexposure, imago en ander fraais. Wordt vervolgd.

Ondertussen is dromen van sportevenementen als Olympische Spelen en WK voetbal voor België al lang voltooid verleden tijd. Twee van onze meest prestigieuze internationale sportevenementen heten Ronde van Vlaanderen en Memorial Van Damme. Waarover meer in deze *Sport & Strategie*. (MH)

FOTO ANP PHOTO

WALTER **VAN STEENBRUGGE**

Dada Afrika

De zomer van 2016 zal wellicht de geschiedenis ingaan als de zomer van de angst. Na de Bataclan in Parijs en de aanslagen in het voorjaar op de luchthaven van Zaventem was er op 14 juli, na het vuurwerk te Nice, het vuursalvo en volgden nog tal van hele, halve en imaginaire terreurdreigingen.

De stem van het volk wil zowaar naast iedere burger een flik. Alsof daarmee het probleem zou worden opgelost. Het gevoel van onveiligheid komt eerder door een gebrek aan solidariteit en samenleven dan door een gebrek aan blauw. En angst voedt onverdraagzaamheid, creëert uitsluiting en doet klaarblijkelijk nu ook het verstand en de beschaving stilvallen.

Neem nu een groentewinkel in Antwerpen, enkele weken geleden. Een vrouw van Afrikaanse origine, getooid met een lichte, eerder modieuze sluier, maakte aanstalten een bestelling te formuleren. Haar Nederlands leek op dat van de nieuwbakken Anderlechtcoach, en haar Frans was wellicht beter dan dat van René Weiler. Haar linguïstische inspanning mocht evenwel niet lonen, nu de uitbaatster haar de waren weigerde en snel uitkeek naar de volgende in de rij van Antwerpse dames, die snel en met meer koketterie haar afgewogen lijstje, bedacht uit het meervoudige oeuvre van Pascale Naessens, wou afwerken.

De grote kijkers van de Afrikaanse vrouw verloren iedere sprankel, zo dof dat ze keek in de korf van volumineuze pompelmoezen, misschien ergens weggeplukt uit een of andere Congolese *terroir*. Niemand van de aanwezigen in de winkel gaf een krimp voor het vernederen en vervolgens deporteren van deze vreemdeling. Alsof ze een bommengordel droeg onder haar kleurig japonnetje en haar kille verwijdering een fait divers betrof. Liever de bestelling tomaten binnenhalen dan ermee te gooien.

De ene Afro-girl is wel de andere niet. Zowat iedereen moet tijdens de Olympische Spelen hebben genoten van Nafi Thiam. Half Senegalees, half Belgisch, maar dubbelop in de zevenkamp. Hoe gracieus kan een vrouw zijn? Ze gleed als een luipaard over de piste en de hoogspringlat, haalde krachtig uit met speer en kogel en verpulverde maar liefst vijf van haar persoonlijke records. De lelijkheid der dingen, aanslagen, calamiteiten, terreur, bochels en rare puisten verdwenen als ze het podium opstapte. Ascetisch in haar geluk, net nadat ze de hele wereld veroverd had. Lust voor het oog, een en al aura van puur Afrikaans goud. Bovendien geen nep of fake, wel veel eenvoud en warme tranen.

Hoe stapt ze straks een Brussels eethuisje binnen waar enkel plaats is voor intiem kaarslicht, vraag ik me dan af. Maar die ene, er echt toedoende vraag is waarom onze glorie op Thiam afstraalde, terwijl haar rasgenote de buitenwacht kreeg. De vraag stellen is ze beantwoorden. Er is geen enkele reden die deze discriminatie verklaart.

"*Est-ce que ce monde est sérieux ?*", zong Francis Cabrel deze zomer tijdens een zwoele nacht aan de ruwe oevers van de Atlantische Oceaan, een beetje voorbij Arcachon. Ik hoop dat de olympische kampioene van die verwerpelijke rassenhaat de komende jaren haar dada maakt. ■